

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Nycomed GmbH (Konstancja, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 29 września 2009 r. w sprawie R 697/2007-4 w zakresie dotyczącym sprzeciwu opartego na istnieniu zarejestrowanego w Niemczech pod numerem 1 042 583 znaku towarowego „ALLERGODIL” wniesionego wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 4 066 452 „ALLERNIL”;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Nycomed GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ALLERNIL” dla towarów z klasy 5 (zgłoszenie nr 4 066 452)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy nr 1 042 583 „ALLERGODIL” dla towarów z klasy 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w niniejszym przypadku nie zastosowano w sposób prawidłowy zasad prawa znaków towarowych dotyczących prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd;

— Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 z powodu niedopełnienia obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2010 r. — Hynix Semiconductor przeciwko Komisji

(Sprawa T-148/10)

(2010/C 148/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hynix Semiconductor, Inc. (Icheon-si, Korea) (przedstawiciele: A. Woodgate i O. Heinisch, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 9 grudnia 2009 r. w sprawie COMP/38.636 — Rambus;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania;

— zastosowanie wszelkich środków, jakie Sąd uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w ramach sprawy COMP/38.636 — Rambus w przedmiocie postępowania na podstawie art. 102 TFUE oraz art. 54 EOG dotyczącego żądania stanowiących ewentualne nadużycie opłat za korzystanie z pewnych patentów na pamięci dynamiczne o dostępie swobodnym (DRAM — Dynamic Random Access Memory). W zaskarżonej decyzji Komisja uczyniła na podstawie art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ wiążącymi w odniesieniu do Rambus pewne zobowiązania i stwierdziła, że brak jest podstaw do wnoszenia do niej dalszych skarg. Skarżąca w niniejszej sprawie jest konkurentem Rambus i wniosła skargę o wszczęcie postępowania przeciwko tej decyzji.

Żądania swe skarżąca opiera na trzech zarzutach.

W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 9 rozporządzenia nr 1/2003, decydując się na zastosowanie określonej w tym przepisie procedury, podczas gdy za nałożeniem grzywny przemawiały jej wątpliwości dotyczące poważnego naruszenia art. 102 TFUE. Skarżąca stoi następnie na stanowisku, że nie istnieją względy ekonomii procesowej, które przemawiałyby za zastosowaniem tego art. 9. W przekonaniu skarżącej uczynione przez Komisję wiążącymi zobowiązania są w oczywisty sposób niewłaściwe, uwzględniając okoliczności faktyczne naruszenia, którego dotyczy decyzja; z tego względu skarżąca twierdzi, że zatwierdzając zobowiązania Rambus, Komisja naruszyła art. 9 rozporządzenia nr 1/2003, art. 102 TFUE oraz zasadę dobrej (bezzstronnej) administracji. Skarżąca podnosi następnie, że przeprowadzając nieodpowiedni test proporcjonalności bez zastosowania ustanowionych w tym art. 9 kryteriów oraz błędnie stwierdzając istnienie pewnych wątpliwości i wyciągając błędne wnioski w przedmiocie tego, czy zobowiązania uwzględniają jej wątpliwości, Komisja w bezzasadny sposób doszła do wniosku, iż brak jest podstaw do wnoszenia do niej dalszych skarg. Skarżąca twierdzi także, że Komisja nie rozważyła tego, czy zobowiązania mają właściwy charakter i z tego względu popełniła poważny błąd w ocenie.

Po drugie skarżąca podnosi nadużycie przez Komisję uprawnień przysługujących jej na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003.

Po trzecie, twierdzi ona, że Komisja popełniła błędy proceduralne, wydając zaskarżoną decyzję z pominięciem uprawnień przysługujących jej podstawie rozporządzenia nr 1/2003 i nie szukając dalej odpowiedniego rozwiązania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2010 r. — Hynix Semiconductor przeciwko Komisji

(Sprawa T-149/10)

(2010/C 148/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hynix Semiconductor, Inc. (Icheon-si, Korea) (przedstawiciele: A. Woodgate i O. Heinisch, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję w dniu 15 stycznia 2010 r. decyzji C(2010) 150;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- zastosowanie wszelkich środków, jakie Sąd uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 150 nieuwzględniającej, ze względu na brak interesu wspólnotowego, złożonej przez skarżącą do Komisji skargi dotyczącej rzekomego naruszenia przez Rambus art. 102 TFUE w związku z żądaniem przez tą spółkę stanowiących ewentualne nadużycie opłat za korzystanie z pewnych patentów na pamięci dynamiczne o dostępie swobodnym (DRAM — Dynamic Random Access Memory) (Sprawa COMP/38.636 — Rambus), wskutek wydania przez Komisję decyzji z 9 grudnia 2009 r., w której instytucja ta uczyniła na podstawie art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (¹) wiążącymi w odniesieniu do Rambus pewne zobowiązania i stwierdziła, że brak jest podstaw do wnoszenia do niej dalszych skarg.

Żądania swe skarżąca opiera na pięciu zarzutach.

W pierwszej kolejności skarżąca zarzuca Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na nieprzyznanie skarżącej w wystarczającym zakresie dostępu do mających znaczenie dla sprawy dokumentów.

W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że Wspólnota ma istotny interes w nadaniu dalszego biegu złożonej przez nią do Komisji skardze. Podnosi ona, że Komisja w swej decyzji o nieuwzględnieniu oparła się jedynie na okoliczności, iż nie ma już interesu wspólnotowego ze względu na fakt, że wydała ona decyzję na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003. Skarżąca jest zdania, że w tym przypadku stanowisko i sposób rozumowania Komisji poddają w wątpliwość interes wspólnotowy, a ważność decyzji o nieuwzględnieniu skargi jest nierozzerwalnie związana z ważnością decyzji wydanej na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 i zaskarżonej przez skarżącą w sprawie T-148/10.